

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18353/2024
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Организације произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. Београд, чији је пуномоћник Дејан Вуковић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Младен Бркић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 22/24 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 17.09.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 22/24 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 22/24 од 15.05.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П4 287/22 од 03.10.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и делимично одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Сомбору Иив бр.267/20 од 23.09.2020. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 12.352,80 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од 15.02.2017. године до коначне исплате и трошкове извршног поступка од 11.598,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Сомбору Иив бр.267/20 од 23.09.2020. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу плати тражену законску затезну камату на износ од 12.352,80 динара почев од 01.11.2013. године до 14.02.2017. године и у том делу тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 74.394,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 22/24 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 287/22 од 03.10.2023. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег

суда у Београду П4 287/22 од 03.10.2023. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној, с обзиром да у овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе. Правно питање на које се у ревизији указује није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за утврђену чињеничну подлогу и решење спорног односа странака.

Предмет тражене правне заштите је новчано потраживање тужиоца по рачуну Г16625/13 име накнаде за 2013. годину за јавно саопштавање фонограма у просторијама регистроване угоститељске радње туженог Кафеа „ББ“ ПР Сомбор. Приговор застарелости потраживања је правилно цењен јер се ради о спору између привредног субјекта и физичког лица, а не власника радње (престала је са обављањем делатности 24.07. 2015. године), па се приговор застарелости цени применом члана 371. ЗОО. Стога не постоји потреба за одлучивањем о посебној ревизији туженог ради уједначавања судске праксе.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 214а. став 4. Закона о ауторским и сродним правима („Службени гласник РС“ број 104/09, 99/11, 119/12, 29/16 – УС и 66/19) прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима због повреде ауторског и сродних права када се не односе на имовинско-правни захтев. У овом случају, у спору због повреде ауторског права, правноснажном пресудом је одлучено о имовинскоправном захтеву странака, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић